

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Αναμνήματα νεκρής

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΕΤΟΣ 1920

ΤΑΧΥΔΕΛ

ΑΘΗΝΑΙ — Ο ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1908

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΧΑΡΟΜΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΑΡΙΘΜΟΣ 307

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

παλαιά. Τοῦτο τὸ εἶπεν ὁ Στρουγγόφσκις, ἀντιπρο-
τωπεύων τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῇ κοινῇ
γνώμῃ τῶν εἰς τὴν αἵθρυσιν τῆς Ἀκαδημίας
συνηγμένων διαπορευτῶν ξένων Βυζαντινολόγων
καὶ ἁλλοτρίων, γενόμενος ἡ/ὦ τῆς λύπης καὶ τῆς
καταπλήξεως, τὴν ὁποίαν πάποτε ἡσθάλθηται δι'
ὅσα ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ κ. Λαμπάκης.
Ταῦτα εἶπεν ὁ Στρουγγόφσκις ὕστερα ἀπὸ εἰσασι-
πύστε ἐτῶν, ὡς λέγει ὁ κ. Λαμπάκης ὁ ἴδιος,
ἰδούτως καὶ ἐργατίας ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν
μνημείων.

Τὸν ἠνάγκαζεν τὸν Στρουγγόφσκις ὁ κ. Λαμπάκης
νὰ τὰ εἶπῃ ὡς ἐπιστήμων ἀληθῆς δὲν ἠδύνατο νὰ
ἀρήσῃ καπελάσσειν εἰς Συνέδριον ἐπιστημόνων ἐν
ἀνοχῇ, ὅπως τὸν ἔχουν συνειθίσῃ τὸν κ. Λαμ-
πάκη.

Ταῦτα δὲν ἐγραφεῖσαν εἰς τὰ πρακτικά. Ὁ
κ. Λαμπάκης εὖρεν ἄλλα εἰς τὰ πρακτικά καὶ
ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν θὰ γνωθῇ. Προσα-
νῶς οἱ συντάξοντες τὰ πρακτικά ἐλυπήθησαν
τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὰ παρέλειψαν.

Ἀλλὰ δὲν τὰ εἶπε μόνον ὁ Στρουγγόφσκις.
Δυστυχῶς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην, τὴν
ὁποίαν ἐξέθηκεν ὁ κ. Λαμπάκης εἰς τὰ ὄρ-
ματα τῶν ξένων, δυστυχῶς καὶ τὰ ἔγραψεν
ἔπειτα, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν
πατρίδα του. Τὰ ἔγραψεν εἰς τὴν Byzantinische
Zeitschrift, τὸ σπουδαῖον αὐτὸ Βυζαντινὸν πε-
ριοδικόν (τ. ΙΔ', 1905, σ. 751). Ὁ κ. Λαμ-
πάκης δὲν ἠμπορεῖ νὰ διχαστρέψῃ τὰ γραφόμενα
καὶ νὰ εἶπῃ ὅτι τὸν συγκοχέτω. Ἀφοῦ δὲ
θελεῖ νὰ μάθῃ τί ἀκριβῶς εἶπεν ὁ Στρουγγό-
φσκις, ἰδού τί εἶπε κατὰ λέξιν ὁ ἐπιστάνης οὗ-
τος διδάσκαλος :

«Ὁ Λαμπάκης ἐπαρουσίασε φωτογραφίαις φωτο-
γραφικῶν ἐπιγραφῶν κατὰ ἀποδίδων ἰδιόζουσαν
σημασίαν εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν (besonders
gewicht auf ihre Zahl). Ὁρίλησεν ἔπειτα
διεξοδικῶς περὶ τῶν ἤδη γνωστῶν Κατα-
κορύβων τῆς Μήλου... Ὁ Λαμπάκης ἀνακοι-
νῶναι ἔπειτα πλείστα ἐπιγραφὰς καὶ μνημεῖα,
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ὅτι τινὰ εἶνε ἤδη δημο-
σιευμένα. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἐάν καὶ οἱ
ἀντιπρόσωποι τῆς εἰδικῆς χριστιανικῆς Ἀρ-
χαιολογίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀρχίσουν καὶ πῶς
νὰ ἐναγχολεύονται μὲ τὴν πρόοδον τῶν τεχνολο-
γικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Εὐρώπην (etwas mit
der Fortentwicklung der Kunsthistorischen
Studien in Europa zu rechnen).

ΛΛ

Δὲν ἔκαμεν ὁ Στρουγγόφσκις, ὅντως διαστρέ-
φων τὰ πράγματα λέγει ὁ κ. Λαμπάκης δὲν
ἔκαμεν εὐχὴν μόνον νὰ κινήθῃ τὸ ἐνδιαφέρον
ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν μνημείων
οὐδὲ μόνον ὑπὲρ συστάσεως Βυζαντινῆς Ἀρ-
χαιολογικῆς Βιβλιοθήκης. Ἄλλο τοῦτο. Τὰ
ἠυχῆθη καὶ αὐτὰ, καὶ τὸν εὐχριστοῦμεν καὶ
προσπαθῶμεν αἱ εὐχαὶ τοῦ νὰ ἐκπληρωθῶν,
διαδίδοντες τὴν ἀγάπην καὶ προσκαλοῦντες τὸ
ἐνδιαφέρον τῆς κοινωνίας ὑπὲρ τῶν χριστιανι-
κῶν μνημείων τῆς πατρίδος.

ΛΛ

Πρὶν ὅμως ζητήσῃ καὶ πάλιν ὁ κ. Λαμ-
πάκης τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Γενικὴ
Ἐφορὴ περιετρόνητε τὴν σοφίαν του, ὥς
προσπαθήσῃ καὶ αὐτὸς νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν
εἰς αὐτὸν ἀναφερομένην εὐχὴν τοῦ Στρου-
γγόφσκις νὰ ἔχῃ καὶ κάποιαν ἰδέαν τῆς προό-
δου τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας εἰς τὴν
Εὐρώπην.

Μὲ ἄλλα λόγια τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε
συμβουλεύσει ὁ Diehl πρὸ δεκατρίων ὅλων
ἐτῶν, τὸ 1892 τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον
ἔχεινε τὸ 1905. Εἶνε δὲ ὁ Κάρολος Diehl